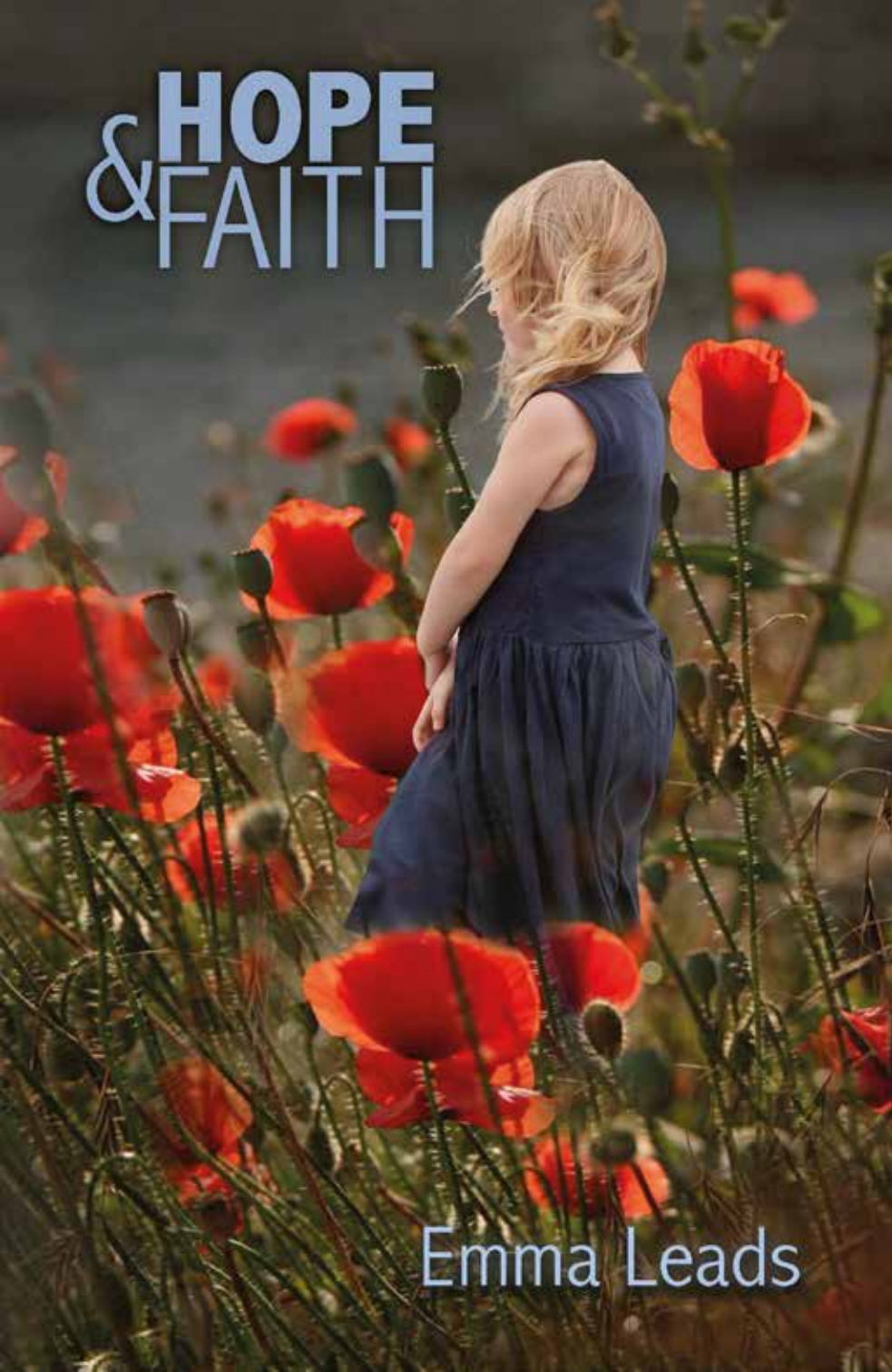

& HOPE FAITH

Emma Leads

Emma Leads
Hope & Faith

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2017

Copyright © Emma leads
Omslag vormgeving Ambilicious | Lisa van Hees
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Ambilicious
Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

Met speciale dank aan:
Indy & Faith Nafzger modellen voor de cover
Dorien van Helm foto achtergrond cover
Foto tweeling © Lisa van Hees, Ambilicious

Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-12-2 NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Hope & Faith

Voar miene vrund Maarten

H&F

‘Waom mama huile, waom mama vediete?’ Faith keek haar moeder aan.

‘Mama verdiete, mama nie zijn,’ Faith kroop bij haar moeder op schoot. Amy nam Faith in haar armen en drukte haar tegen zich aan.

‘Papa!’ De schouderlange blonde haren van Hope wipten op en neer, zo snel liep ze op haar kleine voeten naar Richard. Hij pakte haar op en legde haar hoofd op zijn schouder.

‘Moet je gaan?’ vroeg zijn vrouw met een bibberende stem.

Amy hilde nog harder, de meiden keken haar aan met hun betraande ogen.

‘Mama, nie vediete zijn.’

Mary zag hoe Hope haar korte armpjes om Faiths smalle schouders sloeg, alsof ze haar in bescherming nam. Ze bedwong haar tranen. Dit gezin zo uiteen te moeten rukken, raakte haar diep.

Rio del Mar, Californië

Deel 1

'Rennen, Faith rennen.'

Pang, pang.

Maggie schrikt wakker en gilt: 'Faith!' Ze kijkt naar haar hand die naar niets grijpt. Houdt het nu nooit op, iedere nacht dezelfde nachtmerrie. Zelfs nu hoort ze Faith in haar gedachte schreeuwen.

'Mahi, Mahi ...'

Moeizaam gooit ze eerst één been uit bed, dan het andere en rekt zich uit. Voor de spiegel kijkt ze naar haar ogen die haar verdrietig aankijken. Met een zucht veegt ze de korte blonde haren die op haar voorhoofd plakken opzij.

Ik heb het zo warm, ik moet naar buiten. Naar buiten.

Op haar tenen loopt ze naar beneden, trekt de schuifpui open en sloft naar het zwembad. Bij de rand laat ze haar voeten in het koele water zakken. Langzaam wordt haar ademhaling rustiger.

Ze zakt in het water, bij iedere slag probeert ze de beelden weg te zwemmen, maar ze blijven terugkomen. Mary, de brunette van toen bestaat niet meer. Nu heet ze Maggie Spring en woont ze hier samen met haar dochter Hannah.

Ze hijst zich uit het water, gaat naar binnen en laat een spoor van druppels achter zich. Ze weet wat ze moet doen: Faith Hart zoeken!

‘Mam, heb je überhaupt geslapen?’

Hannah leunt tegen het deurkozijn, haar blonde haren liggen plat tegen haar gezicht en ze gaapt.

Maggie kijkt op van haar werk. ‘Goedemorgen, Hannah, ik heb kort geslapen en jij?’

‘Ik heb heel goed geslapen en ik heb honger. Wil jij ook iets?’

‘Ja, dek de tafel maar, ik kom eraan,’ ze legt het penseel neer en loopt naar de keuken waar haar dochter net twee rode kommen uit de kast pakt.

‘Mam, pak jij de yoghurt?’

Maggie knikt, maakt de koeler open, neemt de Griekse yoghurt eruit en zet deze op het kookeiland. Uit een mand neemt ze een appel.

‘Hier, mam.’

Ze pakt het schilmes aan en schilt de appel in kleine partjes. Een helft geeft ze aan Hannah, de andere helft verdwijnt in haar yoghurt. Een glimlach verschijnt op haar gezicht. Hannah weet precies wat zij nodig heeft na een korte nacht slapen. Samen in stilte ontbijten.

‘Ik ga zo naar Charlotte, ik heb om twaalf uur met haar af gesproken.’

Maggie kijkt op de klok, elf uur. ‘Dan moet je nog opschieten, je hebt niet veel tijd meer.’

‘Tijd zat, mam, echt tijd zat,’ ze staat lachend op en loopt de keuken uit.

‘Kan ik zo gaan?’ Haar blonde haren zitten in een knot en onder het blauwe jurkje is haar roze bikini goed te zien.

‘Wat zie je er mooi uit, blauw staat je goed. Neem je jouw mobiel mee en ben je om vijf uur thuis?’

Zucht. ‘Ik ga zes huizen verder, je kunt mij zelfs zien als je bij het zwembad staat.’

‘Ja, ja, je hebt gelijk, ik doe alsof je nog een klein meisje bent, sorry let niet op je oude moeder.’

Hannah plant een kus op haar wang. ‘Je bent niet oud en ja ik ben geen acht meer.’

‘Nee, dat klopt, maar ik weet wel hoe ik jou kan laten giechelen als een klein meisje,’ ze pakt haar vast en kietelt haar tot ze om genade smeekt.

‘Mam! Stop, stop!’ ze wurmt zich los en trekt haar kleren recht. ‘Ik moet nu echt gaan.’

‘Is goed, ga maar en doe de groeten aan Charlotte. Ik moet even bijkomen.’

Zodra ze de voordeur dicht hoort vallen, loopt Maggie naar buiten en gaat op een van de ligstoelen zitten die voor het zwembad staan. Vanaf het strand hoort ze *We all live in a Yellow Submarine. Yellow Submarine*. Dat liedje hoorde ze ook toen ze naast John in zijn truck zat, door hem zijn ze wie ze nu zijn. Ze tuurt over de zee en haar gedachten gaan terug naar twaalf jaar geleden. Langzaam vallen haar ogen dicht.